

Prædiken til Midnatsgudstjeneste Christianshede 2016

Christianshede kirke kl. 23,15.

Luk. 2,25-32.

En fórtanke. En tanke foran.

Vi taler om eftertanker, om at se tilbage og tænke efter, gøre status, blive klogere. Eftertanke er et kendt og brugt ord, også ved et årsskifte.

Men da jeg valgte at have teksten om den gamle Simeon som udgangspunkt for denne årsskiftegudstjeneste, så var jeg nødt til at finde et nyt ord, for at beskrive Simeon. Simeon havde noget han levede for, han havde en tanke foran sit liv.

Han havde et ord, en tanke, en tro som stod foran i hele hans liv.

En fór tanke.

Det var ikke en plan, det var ikke en forudsigelse om hvordan verdens gang ville være. Det var et løfte som var blevet hans håb, måske var det bare en ide i hans eget hoved. Men han havde det i sig som et ord fra Gud til ham, og det ord blev den tanke han satte foran hver dag han levede. Og havde gjort det mange gange, for han havde levet længe og var blevet en gammel mand. Men i mange år havde han haft denne tanke foran hver dag, at han skulle leve og se verdens frelser, inden han døde.

Han havde et pejlemærke. En ledestjerne.

Når vi nærmer os et årsskifte og medens vi runder det, så flyger eftertanker og analyser i luften, vi læser dem, hører dem, og vi begår dem selv.

Et af de ord som er blevet sat på 2016 er ordet opbrudstid, krisetid. Intet er som før, verdens struktur forandres, grænser overskrides, mennesker flygter, samfund sønderbombes. Og

mindre en 30 år efter Berlinmurens fald bygges nye mure og hegn. Fremtiden trues og stemmer taler for at vi skal vende tilbage til som det var for 40 år siden.

Ikke underligt at mange af os bærer en stigende uro og usikkerhed i os, og tænker hvordan skal det gå?

Nogles hverdage er bombet i stykker, andres hverdage leves uforstyrret videre, påvirkes ikke mærkbart i den daglige trummerum.

Hvordan skal det gå? og hvordan skal vi gøre?

Der findes ikke lette svar, og det eneste vi ikke kan er at skrue tiden tilbage. Tiden bevæger sig ubønhørligt fremad, og verdens bevægelser er som sten der kastes i vandet og ringene breder sig. Sådan er det at være menneske, hvad enten man er på den store scene eller på den lille hverdags scene. Og sådan er det hvad enten man rammes af krig, eller at man rammes i familien af sygdom.

I en krise af hvad art den end er står man forvirret og måske ganske magtesløs. Men man skal have sig selv med videre.

Det er det eneste vi kan vide, man skal gå videre.

Der fortælles om forfatteren Nis Pedersen, at han under et ophold på Færøerne havde en mærkelig oplevelse: Han så store skibe sejle ind i en fjord, og der krydsede de frem og tilbage i timevis, og det så meget planløst og tilfældigt ud. Han fik så forklaret at det var skibe, som havde afbrudt deres sejlads, for at sejle ind i fjorden for at indstille og fejlrette deres kompas. Når kompasset så var klar kunne de genoptage deres sejlads. Og Nis Pedersen mente at dette var et godt billede på kirken og gudstjenesten. At der var et sted hvor vi kunne få rettet kompasset.

Midt i alt det omskiftelige er der også det tidløse.

Det vi kan tage med os ind i ukendte dage, som pejlemærker, som den tanke der kan stå foran, som kompas midt i al usikkerhed.

Det tidløse i hverdagen er at der skal laves mad og gøres rent. Man kan selvfølgelig ændre på menuen, men det handler om det det altid har handlet om. At spise for at få energi og kunne leve og arbejde.

Kroppen er den sammen og har de samme krav.

Og der er også som menneske noget tidløst vi skal have med. Det som kan bære og styrke vore relationer, og det som kan bære og holde livsmod og tro oppe.

Den gamle Simeon havde en tanke foran alt, en tanke som gav ham livsmod og tro, og gav ham sindets indre energi til hver ny dag. *Jeg skal leve indtil jeg har set frelseren.* Det var hans helt konkrete tro og håb. Den tanke holdt ham åndsfrisk.

Han havde knyttet sit håb til Gud.

Og med det fortegn for sit liv levede han trofast og retfærdig i sin hverdag. Håbet prægede hans liv. For det er det håbet gør ved os, at vi fanges ikke af hverdagens modløshed og opgivelse, men lever med det fortegn for livet, at livet er ikke kun hvad det er men også hvad det skal blive.

Og han kom daglig i templet for at være med i bønner.

Og bøn har altid været at modsige al uret.

Da den katolske præst blev dræbt for alteret i hans kirke i Frankrig kom der tusindvis af opfordringer til bøn på de sociale medier. Det var der en dansk komiker som ankede over. Der er ikke brug for bøn men handling sagde han. Og på den måde forstod jeg ham godt, men hvis der er noget som er farligt så er det anarki og selvtægt.

Og det som forårsager så meget vold og ødelæggelse i dag, er den opfordring til selvtægt som mange muslimske røster sender

ud i verden. Den kritik må rejses mod de som bruger Allahs navn for deres ugerninger.

Bøn er ikke passivitet men er at modsige al uret.

Bøn er ikke at undlade handling. Når kirken beder og når et menneske beder, så er det ikke for at gå fra sit ansvar, men så er det for at påtage sig sit ansvar. Og så er bønnetop det sted hvor vi søger Guds tiltale og indgriben. At bede er ikke at søge sin egen vilje og vej, men altid dette at spørge efter Guds vilje og vej.

Det er at erkende at man ikke er fuldkommen og selv ved lige hvad der er bedst og rigtigst. Det er at erkende sin egen magtesløshed, at livet er større end jeg selv kan overskue det og magte det. Og bøn er at fastholde troen på ret og retfærdighed, at den må komme alle til del. Og det er at fastholde at alle mennesker er skabt af Gud, derfor er bøn også at fastholde menneskesynet. At alle mennesker er til under Guds nåde og dom.

Og den gamle Simeon breder i sine ord om barnet han holdt i sine arme, perspektivet for Guds frelse ud til alle folk, at han er et lys for hedninger.

Eller sagt med andre ord, den tanke vi også i mødet med den store verden skal have med foran, er missionsbefalingens ord, og at evangeliet skal forkyndes for alle folkeslag og stammer og tunge mål.

Den universelle kirke. At der i tanken om at fastholde vores egen identitet og folketilhørighed også er en tanke fra evangeliet om en menneskehed. Vel er vi forskellige folk og kulturer, men vi er også mennesker på samme jord. Og evangeliet åbner netop denne bevidsthed for os, som det håb der står foran kirkens daglige liv, at vi kan forenes i en tro, et håb.

Og når vi så ser på de mange ting som sker i verden i dag, så ser vi også at kristendommen finder tilslutning fra mennesker i lande og kulturer hvor vi ikke troede det muligt.

At kristendommen udbredes via internettet, sociale medier, fjernsyn og radio, og formidles fra menneske til menneske uden at være organiseret. At der hvor man ikke må bygge kirker, der samles man i husmenigheder. Og at disse kristne udsættes for forfølgelser og må flygte fra hjem og land.

Dette hører også med til billedet af verden i dag, Guds Ånd virker når og hvor Gud vil det, og mennesker ser den samme frelser som Simeon så.

Det er også en god tanke at have foran sig ind i ukendte dage, at kirkens og kristendommens situation i verden er ikke styret af os, men er ledet af Guds Ånd, som gør sin gerning uden at spørge os om lov.

Det vi spørges om, og kaldes til er at gøre godt der hvor vi er. Og evangeliet giver os at tage barmhjertigheden med i mødet med mennesker, der hvor vi møder dem. Tilfældigt som det kan ske på vor vej.

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner viser os det så enkelt. Han gik ikke forbi den forslåede mand, men tog sig tid til at tage ham med sig. Og han gjorde det han kunne.

Der er så mange situationer vi kan stå i som mennesker, som er aldeles håbløse. Vi kan ikke løse situationen. Og det kan være en flygtning på vores vej, det kan være en kræftramt i vores familie, det kan være en hjemløs på gaden. Vi kan stå fuldstændig magtesløse og kan ikke løse situationen for den ramte. Men vi kan måske gøre dagen i dag til at komme igennem.

Når jeg ser hvad den barmhjertige samaritaner gjorde så kan det siges sådan.

Vi skal ikke at leve den andens liv, men man kan at hjælpe den anden på fode til selv at kunne leve sit liv.

Det var hvad den barmhjertige samaritaner gjorde, han hjalp ham på fode så han kunne klare sig selv.

Eftertanken gør os klogere, som regel, og den er god at gøre sig. Den gamle Simeon fortæller mig, at det også er godt at havde en tanke der står foran os, som vi kan leve efter og følge, som kan vise vej ind i ukendt fremtid.

Godt Nytår.